

Notturmo.

I.

Noč se zgrinja okrog mene,
svet ovija v črn ovoj . . .
Pridi k meni, o Leona,
pridi k meni še nocoj!

Spustil težke sem gardine
in obraz Madoni skrila,
da kesanja ne vzbudi ti
njen pogled ljubeč in mil.

Vse svetnike snel sem s stene,
glej, nobenega več ni!
Le boginja Afroditina
se med cvetjem še smeji . . .

Pridi k meni o Leona,
pridi k meni v nočni mir,
da poljubim usta tvoja,
saj nocoj je najin pir!

II.

Noč najlepša. Ti nevesta,
ženin tvoj sem jaz!
Naj ti venec snamem z glave
svileni ti odpnem pas . . .

Deva krasna, nič ne boj se,
k meni se privij!

Noč je tiha, zvezde spijo,
luna blede spi . . .

In omamljen rajske slasti
sklonim tja se k nji . . .
Kaj bojiš se, kaj telesce
mlado ti drhti?

Demeter.

Na grobu ljubice.

Da so znali, kaj so nesli,
ko so nesli ljubico mi v grob,
vsi bi z mano žalovali,
tudi stari grobokop.

Oh, tako pa sam sem spremil,
sam sem peljal v večni jo pokoj,
a pogrebci so zagreblili
ž njim zaklad edini moj.

Nihče ni okrasil groba,
nihče nanj cvetlic, ne rož vsadil,
pa je vendar v malo dnevih
cvet nešteti na dan prikliči.

Zdaj pa temu vas se čudi,
nad duhtečim cvetjem vse strmi
pa ne ve, da to so solze,
ki sem točil jih po nji.

Stanko Stanič.